

ประเด็นแรก การที่จำเลยที่ 1 และ 2 ได้เผยแพร่ข้อความว่าผู้ร่วมเล่นแชร์จะได้รับผลตอบแทนจากการประมูลเงินแชร์ของสมาชิกไม่ต่ำกว่าร้อยละ 10 ของเงินลงทุนในแต่ละเดือน แต่กลับไม่ส่งมอบเงิน 200,000 บาทโดยอ้างว่าเป็นเงินค่าบริหารจัดการ แม้เรื่องดังกล่าวจะเป็นกฎในการเล่นแชร์ที่ถูกระบุไว้ในกลุ่ม Facebook ให้โจทก์มีโอกาสรับทราบถึงกฎเกณฑ์ดังกล่าวได้ แต่การกำหนดกฎเกณฑ์ดังกล่าวย่อมไม่สามารถทำให้โจทก์ที่เป็นหนึ่งในสมาชิกวงแชร์ได้รับผลประโยชน์ร้อยละ 10 ของเงินลงทุนในแต่ละเดือนตามที่จำเลยที่ 1 และ 2 ได้ประกาศโฆษณาไว้อย่างแน่ชัด นอกจากนี้การกำหนดกฎดังกล่าวย่อมแสดงให้เห็นว่าจำเลยทั้งสองได้รู้ถึงการไม่สามารถหาเงินตอบแทนให้แก่สมาชิกวงแชร์ได้ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา การที่จำเลยที่ 1 และ 2 ประกาศโฆษณาข้างต้น และได้เงินจำนวน 200,000 บาทของโจทก์ จึงเป็นการแสดงข้อความอันเป็นเท็จที่ได้กระทำลงไปด้วยเจตนาฉ้อโกงตั้งแต่แรก หากใช้เพียงการมีเจตนาจะทำตามสัญญา¹ กรณีนี้หากใช้เพียงการผิดสัญญาทางแพ่งเท่านั้นไม่ แต่เป็นกรณีนี้โจทก์หลงเชื่อแล้วเข้าทำสัญญาโดยหวังค่าตอบแทนจากการหลอกลวงของจำเลย หากใช้เข้าทำโดยสมัครใจของโจทก์เองไม่² จำเลยที่ 1 และ 2 จึงมีความผิดฉ้อโกง

นอกจากนี้ การที่จำเลยทั้งสองได้แสดงข้อความอันเป็นเท็จในพื้นที่ของเพจ Facebook บ้านแชร์แม่เม็ญซึ่งมีจำนวนคนถึง 1,500 คน โดยไม่ได้มีเจตนาที่จะให้บุคคลใดบุคคลหนึ่งโดยเฉพาะเจาะจง แต่คาดหมายที่จะทำการฉ้อโกงกับประชาชนทุกคนที่ได้รับสาร และหลงเชื่อในข้อความของตนก็ย่อมเป็นการกระทำความผิดฐานฉ้อโกงประชาชนแล้ว แม้ว่าการกระทำดังกล่าวจะได้กระทำลงในพื้นที่เฉพาะกลุ่ม Facebook ของตนเอง ก็เป็นเพียงกลลวงที่หลอกล่อให้เชื่อว่าตนมีเจตนาจะหลอกลวงบุคคลบางกลุ่มที่ตนได้เจาะจงเพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้เห็นต้องได้รับโทษที่สูงขึ้นจากความผิดดังกล่าวเท่านั้น จำเลยที่ 1 และ 2 จึงมีความผิดฐานฉ้อโกงประชาชนทั้งวงแชร์ที่ 1 และ 2

ประเด็นที่สอง ต่อเนื่องจากประเด็นแรก เมื่อจำเลยที่ 1 และ 2 ต่างมีความผิดในฐานฉ้อโกงประชาชนในวงแชร์ที่ 1 โดยเกิดจากการแสดงข้อความอันเป็นเท็จ ไม่ใช่กรณีการไม่เปิดเผยข้อเท็จจริงที่ควรบอก ข้อความทั้งหลายที่จำเลยทั้งสองได้เผยแพร่ลงสู่ระบบคอมพิวเตอร์จึงเป็นข้อความที่ไม่ตรงกับความเป็นจริง หรือเป็นเท็จนั่นเอง และเมื่อการแสดงข้อความอันเป็นเท็จดังกล่าวได้นำมาซึ่งการฉ้อโกงประชาชน จึงแสดงให้เห็นว่าการลงข้อมูลคอมพิวเตอร์ข้างต้นได้สร้างความเสียหายแก่ประชาชน โดยเป็นไปเพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพย์สินดังที่กล่าวในประการแรกอันเป็นเจตนาทุจริต และเมื่อกรณีไม่ได้เกี่ยวข้องกับความผิดฐานหมิ่นประมาทตามประมวลกฎหมายอาญา (ป.อ.) จำเลยที่ 1 และ 2 จึงมีความผิดฐานการนำข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ตามมาตรา 14 วรรคแรก (ข)

ประเด็นถัดมา การที่ศาลยกฟ้องความผิดตามพระราชกำหนดกัญชามีเงินอันเป็นการฉ้อโกงประชาชน (พ.ร.ก. กัญชามีเงินฯ) เนื่องจากโจทก์ไม่เป็นผู้เสียหาย โจทก์ไม่เห็นพ้องด้วย ด้วยเหตุที่ฝ่ายโจทก์ได้รับความเสียหายพิเศษจากการกระทำ ความผิดของจำเลยที่ 1 และ 2 ที่ปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งถึงกฎว่าด้วยค่าธรรมเนียมการเล่น และตั้งใจแต่แรกที่ไม่คืนเงินจำนวนดังกล่าวให้กับโจทก์ โจทก์จึงเป็นผู้ได้รับความเสียหายในทางข้อเท็จจริง และโจทก์จึงเป็นผู้เสียหายที่มีอำนาจฟ้องตามความผิดดังกล่าว³ ข้าพเจ้าไม่อาจยอมรับการตีความของศาลที่มองว่าความผิดตามกฎหมายฉบับดังกล่าวได้ให้รัฐเท่านั้นเป็นผู้เสียหาย เพราะมันย่อมเป็นการใช้อำนาจตุลาการมาจำกัดสิทธิในการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมของโจทก์อันขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา 25 ซึ่งทำให้ผู้ได้รับความเสียหายไม่ได้รับการเยียวยาในแง่มุมของกฎหมายอาญา อันจะนำไปสู่สังคมที่ประชาชนอาศัยกระบวนการระงับข้อพิพาทด้วยตนเอง และระบบกฎหมายไม่ได้รับความเชื่อมั่นไปในท้ายที่สุด การจำกัดสิทธิดังกล่าวโดยปราศจากการบัญญัติของกฎหมายอย่างแน่ชัดจึงไม่ใช่สิ่งที่ชอบด้วยกฎหมาย และแม้ว่าหมาย

¹ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1201-1203/2498, คำพิพากษาศาลอาญา คดีหมายเลขดำที่ 7423/2528

² คำพิพากษาศาลแขวงลำปาง คดีหมายเลขแดงที่ อ.1334/2562

³ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2583/2522 และ 2625/2536

เหตุของ พ.ร.ก. กู้ยืมเงินฯ จะระบุว่า การปราบปรามการกระทำความผิดดังกล่าวเป็นหน้าที่ของรัฐ แต่หมายเหตุก็ไม่มีสถานะเป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่สามารถจำกัดสิทธิได้ตามหลักนิติรัฐ และถึงไม่มีการบัญญัติกฎหมายรองรับสิทธิตามรัฐธรรมนูญดังกล่าว ศาลก็ได้ถูกผูกพันที่จะต้องตีความเพื่อคุ้มครองสิทธิดังกล่าว⁴ อีกทั้งข้อความดังกล่าวก็เป็นเพียงการสร้างความจริงชัดถึงความจริงจิงของรัฐที่จะทำหน้าที่ดังกล่าวเท่านั้น ดังนั้นโจทก์ที่เป็นประชาชนจึงสามารถเป็นผู้เสียหายตาม พ.ร.ก. กู้ยืมเงินฯ ได้

ความผิดในวงที่สอง พิจารณาได้ว่าการระดมทุนผ่านการเล่นแชร์แบบปิรามิด⁵ของจำเลยนั้นเป็นการกู้ยืม⁶ ในประเด็นต่อมา จากข้อเท็จจริง จำเลยที่ 1 มีลักษณะเป็นผู้ที่ได้ออกยืมเงินจากผู้ให้กู้ยืมเงินเกินสิบคนซึ่งมีจำนวนเงินกู้ยืมรวมกันตั้งแต่ 5,000,000 บาทขึ้นไป อันมิใช่การกู้ยืมเงินจากสถาบันการเงินตามกฎหมายว่าด้วยดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน เนื่องจากปรากฏตามข้อเท็จจริงว่าวงที่ 2 มีสมาชิกวงแชร์ถึง 25 คน เล่นกัน 10 เดือน เดือนละ 250,000 บาท และมีการกู้เงินรวมกันเป็นกองกลางถึง 6,000,000 บาท⁷ และจำเลยสัญญาว่าจะให้ผลตอบแทนร้อยละ 10 ในแต่ละเดือน (ร้อยละ 120 ต่อปี) ซึ่งเกินกว่าอัตราดอกเบี้ยของธนาคารแห่งประเทศไทยที่กำหนดไว้ไม่เกินร้อยละ 28 ต่อปี⁸ โดยการกระทำดังกล่าวยังมีผลให้จำเลยได้เงินจากโจทก์ที่จ่ายเข้าไปในวงแชร์อีก จำเลยจึงมีความผิดตาม พ.ร.ก. กู้ยืมเงินฯ มาตรา 5 ประกอบมาตรา 12 ขอให้ศาลลงโทษจำเลยที่ 1 ในอัตราโทษสูงสุด

ข้อเท็จจริงปรากฏต่อมาว่า นอกจากจำเลยที่ 1 เป็นนายวงแชร์ที่โจทก์เล่น จำเลยยังเล่นแชร์พร้อมกันถึงครั้งละ 10 วง โดยแต่ละวงยังเล่นด้วยวงเงินที่สูง จึงเป็นไปได้เลยที่จำเลยที่ 1 จะสามารถบริหารวงแชร์โดยการนำเงินมาคืนจนครบจำนวนวงแชร์ได้ตามกำหนด อีกทั้ง ในส่วนค่ากล่าวอ้างของจำเลยที่ 1 ที่มีอยู่ว่าเหตุที่จำเลยนำเงินมาคืนให้ไม่ทันนั้น เกิดจากการที่สมาชิกในวงแชร์ของจำเลยนั้นไม่มีความสามารถในการนำเงินมาคืน ด้วยเหตุผลในทางเศรษฐกิจจากความผันแปรของค่าเงินตามอัตราแลกเปลี่ยน ย่อมฟังไม่ขึ้น เนื่องจากไม่ใช่ข้อเท็จจริงที่จำเลยไม่อาจคาดหมายได้ เพราะตามปกติธรรมดาในทางธุรกิจหรือในทางการเงิน อัตราแลกเปลี่ยนนั้นย่อมผันผวนตามสถานการณ์ และยังไม่ปรากฏความผันเปลี่ยนของค่าเงินตามข้อเท็จจริงที่มีลักษณะเปลี่ยนแปลงไปโดยฉับพลัน จำเลยจึงไม่อาจอ้างเหตุดังกล่าวเพื่อปฏิเสธความผิดได้ กรณีจึงมีเหตุที่จำเลยจะสามารถกล่าวอ้างเรื่องสภาวะการทางเศรษฐกิจที่ผิดปกติดังกล่าวเพื่อปฏิเสธความผิดได้

อาศัยเหตุผลและข้อเท็จจริงข้างต้น จำเลยที่ 1 ยังมีความผิด ตามมาตรา 4 พ.ร.ก. กู้ยืมเงินฯ ทั้งในวงที่ 1 และ 2 เพราะมีกระทำการร่วมกันประกาศแก่ประชาชนโดยการแชร์ข้อความในกลุ่ม Facebook ที่มีคนอยู่ถึง 1500 คน มากกว่าสิบคน และมีข้อสัญญาว่าจะให้ผลประโยชน์ตอบแทนให้ตามพฤติกรรมแห่งการกู้ยืมเงินในอัตราที่สูงกว่าอัตราดอกเบี้ยสูงสุดที่สถาบันการเงินตามกฎหมาย คือ ร้อยละ 120 ต่อปีโดยที่ตนรู้หรือควรรู้อยู่แล้วว่าตนหรือบุคคลนั้นจะนำเงินจากผู้ให้กู้ยืมเงินรายนั้นหรือรายอื่นมาจ่ายหมุนเวียนให้แก่ผู้ให้กู้ยืมเงิน เพราะจากข้อเท็จจริงจำเลยที่ 1 เปิดวงแชร์ถึง 10 วงพร้อมกัน พฤติกรรมย่อมชัดเจนว่าจำเลยจะนำเงินจากวงอื่นมาหมุนเวียนจ่ายให้ เพราะไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 1 ได้ประกอบอาชีพใดที่

⁴ บรรเจิด สิงคะเนติ, หลักกฎหมายมหาชน หลักนิติธรรม/นิติรัฐ, พิมพ์ครั้งที่ 2 (กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2561), น. 95 – 96 และ 133 – 134.

⁵ วีระพงษ์ บุญญภาส, อาชญากรรมทางเศรษฐกิจ Economic Crime, พิมพ์ครั้งที่ 6 (กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2552), น. 209 – 211.

⁶ ปรากฏตามหมายเหตุท้ายพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกำหนดการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน ที่มีการแก้ไขขึ้นเพื่อปราบปรามการการเล่นแชร์ที่มีผลกระทบเป็นวงกว้าง

⁷ วีระพงษ์ บุญญภาส, อาชญากรรมทางเศรษฐกิจ Economic Crime, พิมพ์ครั้งที่ 6 (กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2552), น. 206 และ 207.

⁸ คำพิพากษาศาลจังหวัดหล่มสัก คดีหมายเลขแดงที่ 1248-1249/2561 และ ประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย สืบค้นจาก

<https://www.bot.or.th/app/feerate/Internal.aspx?PageNo=15>

⁹ ปารวี พิสิฐเสนากุล, "หลัก clausula rebus sic stantibus ในสัญญาทางปกครอง," (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2553), น. 12 – 17 และ พุทธางกูร พูนสะดี, "การปรับใช้หลัก Rebus Sic Stantibus ในกฎหมายระหว่างประเทศ : ศึกษากรณีการป้องกันตนเองล่วงหน้า," (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2556), น. 53 – 54 และ 68 – 71

จะมีรายได้มาพอชำระค่าแชร์ในแต่ละงวดได้¹⁰ อีกทั้งเมื่อพิจารณาต่อมา นอกจากที่จำเลยที่ 1 เป็นนายวงแชร์ที่โจทก์เล่น จำเลยยังเล่นแชร์พร้อมกันถึงครั้งละ 10 วง โดยแต่ละวงนั้นยังเล่นด้วยวงเงินที่สูง จึงเป็นไปได้เลยที่จำเลยที่ 1 จะสามารถบริหารวงแชร์โดยการนำเงินมาคืนจนครบจำนวนวงแชร์ได้ตามกำหนด โดยการกระทำดังกล่าวทำให้จำเลยได้รับเงินกู้จากโจทก์ทั้งจากวงที่ 1 และ 2 จำเลยที่ 2 รับผิดชอบเป็นตัวการในความผิดดังกล่าวด้วย เนื่องจากมีเจตนาร่วมกันกับ จำเลยที่ 1 และมีการแบ่งหน้าที่กันทำกับจำเลยที่ 1 ทั้งการเผยแพร่ข้อความ ทำหน้าที่เป็นผู้รับเงินของจำเลยที่ 1¹¹

โดยแม้จำเลยที่ 1 และ 2 จะมีความผิดฐานฉ้อโกงประชาชนแล้ว ก็ยังมีความผิดฐานกั๊ยมเงินอันเป็นการฉ้อโกงประชาชนในอีกกรรมหนึ่งต่างหาก เป็นกรณีความผิดหลายกรรม¹²

สำหรับกรณีพระราชบัญญัติการเล่นแชร์ (พ.ร.บ. แชร์ฯ) นั้น ศาลฎีกาก็เคยวางแนวการตีความเองว่า พ.ร.บ. แชร์ฯ ได้แยกการกระทำที่เป็นความผิดของนิติบุคคล และบุคคลธรรมดาในการเป็นนายวงแชร์ หรือผู้จัดให้มีการเล่นแชร์ออกจากกัน โดยได้ให้สิทธิฟ้องคดีอาญาต่อกรณีที่นิติบุคคลหรือนายวงแชร์ หรือผู้จัดให้มีการเล่นแชร์ และสงวนให้รัฐเป็นผู้มีอำนาจฟ้องแต่เพียงผู้เดียวในกรณีที่นิติบุคคลเป็นผู้กระทำความผิดเท่านั้น¹³ ด้วยเหตุนี้ โจทก์จึงเป็นผู้เสียหายตามความผิดใน พ.ร.บ. แชร์ฯ อีกด้วย การที่ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษายกฟ้องต่อความผิด พ.ร.บ. แชร์ฯ จึงคลาดเคลื่อนไปจากแนวการตีความของศาลที่มีอยู่ และไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ในวงที่ 1 และวงที่ 2 ขอให้ศาลลงโทษจำเลยที่ 1 และ 2 ตามมาตรา 6 ประกอบมาตรา 17 ฐานร่วมกัน เป็นเจ้าวงแชร์ที่มีจำนวนสมาชิกวงแชร์รวมกันทุกวงมากกว่า 30 คน คือ มีผู้เล่นรวมกันกว่า 300 คน และมีทุนกองกลางต่อหนึ่งงวดรวมกันทุกวงเป็นมูลค่ามากกว่าจำนวนที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง ที่กำหนดขั้นต่ำไว้ 300,000 บาท เนื่องจากแม้จำเลยที่ 2 จะไม่ได้เป็นผู้ชักชวนแต่จะเห็นได้จากข้อเท็จจริงที่จำเลยที่ 2 จะเป็นผู้รับเงินค่าวงแชร์โดยตลอด จึงมีลักษณะเป็นการแบ่งหน้าที่กันทำ อีกทั้งยังมีเจตนาร่วมกัน คือ จำเลยที่ 2 รู้อยู่แล้วถึงการกระทำของจำเลยที่ 1 และยังปรากฏว่าจำเลยที่ 2 ได้รับประโยชน์เป็นค่าแรงในฐานะลูกจ้าง

ประเด็นที่สี่ การที่ศาลยกฟ้องจำเลยที่ 3 ด้วยเหตุที่พิจารณาว่าจำเลยดังกล่าวไม่ได้เข้ามาช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกแก่จำเลยที่ 1 และ 2 เพราะการเผยแพร่ภาพที่จำเลยที่ 3 ได้ถ่ายรูปร่วมกับจำเลยที่ 1 และ 2 เกิดขึ้นในวันที่ 1 มีนาคม 2562 ย่อมไม่ชอบด้วยเหตุผล เนื่องจากข้อเท็จจริงได้ปรากฏชัดว่าจำเลยที่ 3 ก็ได้มีพฤติกรรมที่มักจะถ่ายภาพร่วมกับจำเลยที่ 1 และ 2 ในงานเปิดตัวธุรกิจใหม่เป็นประจำตั้งแต่วันที่ก่อนวันดังกล่าวแล้ว พฤติกรรมของจำเลยที่ 3 ที่ได้แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ดังกล่าวจึงเพียงพอแล้วที่จะโน้มน้าวให้โจทก์มอบความไว้นื้อเชื่อใจต่อการเล่นแชร์กับจำเลยที่ 1 และ 2 ตั้งแต่วันที่จะมีการเผยแพร่ภาพในวันที่ 1 มีนาคม 2562 ซึ่งก็สังเกตได้จากวันที่โจทก์ยอมชำระค่าแชร์ในวงที่ 1 ตั้งแต่วันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2561 และความไว้นื้อเชื่อใจดังกล่าวยังสะท้อนอย่างประจักษ์ชัดจากการจ่ายค่าแชร์ในวงที่ 2 ทั้งหมดในงวดเดียวที่มีจำนวนถึง 2,500,000 บาทซึ่งตามปกติประเพณีของการเล่นแชร์ การชำระเงินงวดเดียวครบทุกมือเช่นนี้ย่อมไม่อาจเกิดขึ้นได้เลยหากปราศจากความไว้นื้อเชื่อใจอย่างถึงที่สุด และเมื่อข้อเท็จจริงที่ยุติได้กล่าวไว้ว่าจำเลยที่ 3 ได้ทราบดีว่าจำเลยทั้งสองกำลังเปิดเล่นแชร์โดยจะอาศัยชื่อเสียงของตน กรณีนี้จึงแสดงให้เห็นชัดว่าจำเลยที่ 3 มีเจตนาช่วยเหลือตั้งแต่ขณะที่จำเลยทั้งสองกำลังกระทำความผิด หาใช่มีการกระทำลงในภายหลังจากความผิดได้สำเร็จแล้วตามที่ศาลชั้นต้นได้พิจารณา จำเลยที่ 3 จึงเป็นผู้สนับสนุนจำเลยที่ 1 และ 2 ในความผิดฐานฉ้อโกงประชาชน ตาม

¹⁰ คำพิพากษาศาลจังหวัดเชียงใหม่ คดีหมายเลขแดงที่ อ 371/2562

¹¹ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 10330/2557 และ 7317-7318/2555

¹² คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 877/2537, 4273/2539, 8870/2553

¹³ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6060/2541

มาตรา ป.อ. ความผิดตาม พ.ร.ก. กู้ยืมเงินฯ และความผิดตาม พ.ร.บ. แชร์ฯ จึงขอให้ศาลอุทธรณ์ลงโทษจำเลยที่ 3 ในอัตราโทษสูงสุด

ประเด็นสุดท้าย การที่ศาลชั้นต้นพิพากษาเฉพาะความผิดอาญา แต่ไม่ตัดสินในส่วนขอเรียกค่าเสียหายทางแพ่งเนื่องจากการกระทำความผิดอาญาย่อมไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะการที่จำเลยที่ 1 และ 2 ต้องร่วมกันคืนเงินจำนวนสองล้านเจ็ดแสนบาทอันเป็นคดีแพ่งได้เกิดขึ้นเนื่องจากความผิดฐานฉ้อโกงประชาชน และความผิดตาม พ.ร.ก. กู้ยืมเงินฯ กรณีนี้จึงคดีแพ่งประเภทหนึ่งที่มีมูลความรับผิดชอบมาจากการกระทำความผิดอาญาอันเป็นคดีแพ่งเกี่ยวเนื่องคดีอาญาตามมาตรา 40 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ป.วิ.อ.)¹⁴ และด้วยเหตุดังกล่าว ศาลจึงต้องมีคำพิพากษาทั้งในส่วนคดีอาญา และคดีแพ่ง แม้กระทั่งว่าส่วนคดีอาญาได้ถูกยกฟ้องไป ศาลก็ยังมีหน้าที่ต้องพิจารณาคดีแพ่งให้เสร็จไปในกระบวนการเดียว ทั้งนี้ ด้วยเหตุที่เมื่อคู่ความแห่งคดีได้ตั้งประเด็นข้อพิพาทเกี่ยวกับค่าเสียหายแล้ว แม้ว่าคู่ความอีกฝ่ายไม่ได้โต้แย้งในคำให้การ คดีดังกล่าวก็มีประเด็นในเรื่องค่าเสียหายที่ศาลต้องพิจารณาเสมอตามแนวคำพิพากษาศาลฎีกา นอกจากนี้ ก็ยังปรากฏแนวการพิจารณาคดีของศาลฎีกาอยู่ว่าหากส่วนของคดีแพ่งไม่ได้รับการพิจารณามาตั้งแต่ศาลชั้นต้น ศาลชั้นอื่นๆ ก็ไม่สมควรที่จะก้าวล่วงลงไปพิจารณา และให้ย้อนสำนวนกลับไปให้ศาลชั้นต้นพิจารณาสั่งคำฟ้องส่วนแพ่งต่อไป¹⁵

ด้วยเหตุนี้จึงขอให้ศาลอุทธรณ์มีคำสั่งย้อนสำนวนในส่วนของคดีแพ่งให้ศาลชั้นต้นพิจารณาพิพากษาคดีเสียใหม่ตามมาตรา 243 (2) ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งประกอบมาตรา 15 ป.วิ.อ.

¹⁴ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 877/2537

¹⁵ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6549/2560